

PTUJSKI LIST

Politično gospodarski tednik.

Stane:

Za celo leto . . . . . K 15—
za pol leta . . . . . " 7.50
za četrt leta . . . . . " 3.80
za 1 mesec . . . . . " 1.30

Posamezna številka 40 vin.

Uredništvo in upravnništvo je v
Ptuju, Slovenski trg 3 (v starem
rotovžu), priličje, levo.
Rokopisi se ne vrnejo.

Štev. 18

Ptuj, 3. avgusta 1919

I. letnik

Zlet Mariborske sokolske župe v Ptuj.

Kakor že objavljeno, vrši se 7 septembra t. l. zlet Sokola ob naši severni meji v Ptuj. Do zleta loči nas samo še mesec dni. Pozivljamo vsled tega vsa bratska društva k najvstrajnejšemu delu. Ptuj so zgodovinska tla. Tu se je pravzaprav leta 1908 utrgala lavina, ki je neizprosno drvela naprej, dokler nam ni zasijalo solnce svobode. Kdo se ne spominja one zgodovinsko-vazne skupščine družbe sv. Cirila in Metoda, ki se je vršila v Ptujju septembra meseca 1908. Komu niso v spominu ljubljanski dogodki, ki so sledili takratnim krvavim napadom na Slovence v Ptujju! Plamen, ki je zažarel v našem narodnem probujenju, ni več zatemnel. Ptuj je danes osvobojen in tu boče Sokol proslaviti spomin vseh žrtev, ki so morale pasti za našo narodno ujedinjenje. Sokol hoče s svojim delom dokazati, da vse te žrtve niso bile zamanj. Tu v Ptujju se hočemo bodriti za nadaljno smotreno delo, ki je nujno potrebno, da utrdimo našo mlado svobodno državo. Bratje Sokoli na svidenje torej 7. septembra t. l. v prijaznem Ptujju. Odbor Ptujškega Sokola.

Mariborski dogodki.

Še vedno se mnogo piše, še več govori in šulja o mariborskih dogodkih v noči od 22. na 23. julija t. l. Posebno, nam sovražni

Zmagoslavni polet Sokola med Srbe.

(Konec.)

Teci Savo, Dravo teci
niti Dunav silu gubi,
teci, teci svjetu reci,
da svoj narod Slovan ljubi.

Da Dunav, ti naš stari Dunav, ti nekdaž cel kolikor te je, slovanski Dunav. Isti si veletok gori na severu, v srednji Evropi, kjer so Nemci izpodrinili naše prednike v mnogih roparskih pohodih in s samo njim lastno zvižajo in nasilnostjo, da se sedaj imenuješ Donau, po nemškem uradnem vplivu po naše Donava. Prvič sem te videl naš Dunav kot Donavo, ko sem se vozil v slovansko sokolsko matico, zlato Prago, z železnico preko tebe, drugič, ko sem napravil zlet iz stolice naših zatiralcev — Dunaja, starega našega mesta Vindobona. Že takrat sem te občudoval. A še bolj krasen se mi zdiš danes, ker tvoje ozračje tu doli je čisto in zdravo, tam gori pa leže ob tebi sajasta mesta z velikanskimi tovarnami, ali pa vsak napredek zavirajočimi samostani. Tu doli se pasejo miroljubne črede govedi, konj, ovac, prašičev, gosi in rac na vojnih bujne sočne trave polnih bregovih, ali pa spavajo v toplem solncu na tvojem pesku, ki ga mečejo vsako sekundo na obrežje tvoji bistri valovi. Po livadah tvojih otokov in bregov razlega se tu doli veselo petje pastirjev in pastaric, ter vseh različnih ptic; do kolen stoje v tebi mirni obrežani in

zunanji listi, hočejo te dogodke izrabiti do skrajne mere v svrhu hujskanja proti naši državi. Celo Francoski listi priobčujejo, kakor posnamemo iz najnovejšega poročila „Slov. Naroda“ z dne 30. t. m. to-le tendenciozno vest: „V noči od ponedeljka na torek je prišlo do spopada med slovenskimi in srbskimi vojaki v Mariboru. Pri spopadu je bilo več oseb ubitih. Vzrok konflikta je nezadovoljnost, ki vlada med Slovenci zaradi srbskega tiranstva, nepotrpežljivost slov. vojaštva radi odgoditve demobilizacije in končno velika razburjenost radi številnih aretacij onih slov. vojakov, ki so se udeležili shoda, katerega so priredili socijalno-demokratski agitatorji v Ljubljani. Zdi se, da red in mir v Mariboru še vedno ni vzpostavljen.“

Vzroki pobune v Mariboru so našemu ljudstvu pač znani dovolj in naše ljudstvo bo vedelo samo najbolje presoditi, kako zlobno sestavljeno je zgoraj navedeno poročilo. Saj so tudi ravno fantje iz našega okraja pribežali naenkrat domov. Storili so to pod pritiskom nekaterih hujskačev, ki so v zvezi z zunanjimi agitatorji hoteli povzročiti v Mariboru nemire in šepanje. Z zadovoljstvom slišimo, da so skoraj povsod stariši pognali svoje domov pribegle sinove nazaj in da ni prišlo v celni okraju niti do najmanjšega spopada ali nasilnega nastopa teh zapeljanih pobeglih vojakov. Vsi so se zopet vrnili. Iz tega dejstva samega sledi, da ne more biti govora o kakem organiziranem bolševiškem gibanju med vojaštvom, še manj o kakem izrazu sovraštva napram Srbom, katerih sploh v Mariboru dosti ni in

love na trnek bolj za zabavo tvoje urne ribe. Baš nisem opazil, da bi mnogo vjeli, pa saj jim ni treba, kot onim tam gori, ki morajo na vse načine skrbeti za svoje lačne želodce. Hitro plove dalje mogočna ladja „Drava“ po Dunavu. Z bregov pozdravljajo nas podunavci, ki izgledajo na mnogih krajih majhni kot otroci, ker stoje daleč od nas na včasih do petdeset in še več metrov visokih bregovih. Mi se divimo njihovim, prijaznim, malim kočicam in tudi za njih mora biti diven pogled na tisoč Sokolov in Sokolic nosečo belo mogočno ladjo, plovečo preko modrih dunavskih valov, ter se kopajočo v najlepših zlatih solnčnih žarkih. Nebo nam je bilo naklonjeno in zato se razprostira nad nami najjasnejša nebesna modrinca.

„Evo ti Fogarač“, vsklikne neki brat. Ozrem se in tam na obzorju še daleč v smeri Beograda, vidim ono znamenito goro, iz katere je mogoč pogled na najskrajnejše balkanske meje naše kraljevine. Še eno uro utripalo nam je srce, v vedno silnejši razburjenosti nestrpnega pričakovanja in evo tu smo. Ko brzi galeb, katerih je na tem mestu mnogo, splava naša „Drava“ mimo švabskega jarma oslobojenega Zemuna, pozdravljeni iz obrežja, kakor tudi od tu vkreane naše mornarice, s trikratnim radostnim otonosnim „hura“ in z dolgimi „živijo“ in „zdravo“ klici, na katerem se tre po vidiku vse zemunsko prebivalstvo in že plovemo v našo celo kraljevino spoječo Savo. Na ladji svirajo tri godbe, prepevamo pa vsi in odzdravljamo na vse strani. Sprednji del ladje zavzemajo

s katerimi žive naši ljudje v najboljši bratski vzajemnosti. Ne, da bi se kje čula pritožba glede nastopa Srbom, nasprotno povsod se izraža želja, da bi prišlo srbsko vojaštvo v čim največjem številu v naše kraje. Saj vemo, da ravno srbska disciplina jamči za mir in red.

Kar se je godilo v Mariboru, nima torej nikakega političnega pomena dalje. Škoda samo človeških žrtev, katere so dogodki zahtevali. Bilo je pa potrebno, da se je nastopilo s vso strogostjo, proti brezvestnim hujskačem. Le na ta način se tudi napram državi nevarnim ljudjem udeležiti državna avtoriteta. Naša dolžnost pa je, skrbeti za to, da se jednaki dogodki nikjer in nikdar več ne ponove. Tu je poklicano k sodelovanju zlasti naše kmetsko ljudstvo. Lastnik zemlje je najbolj ogrožen, ako se gode v državi nemiri. Le v urejeni državi gre lahko kmet mirno za svojim plugom, spravlja varno svoje pridelke. Ako pošilja torej kmet svoje sinove v vojaško službo, stori to v svojo lastno obrambo, v svojo lastno varnost. Naloga kmetov starišev je torej tudi, da vplivajo na svoje sinove, naj vestno vrše svojo vojaško dolžnost. Ako bodo vsi sloji složno delovali v tem smislu, bo kmalo izbrisana neugoden vtis obžalovanjavrednih mariborskih dogodkov

Pozor na promet z bankovci.

Uradni list od 26. t. m. prinaša naredbo delegacije finančnega ministrstva, ki prepo-

sestre, srednji in zadnji pa bratje. Kako ti je junak na savskem bregu? So li že zacepljene vse tvoje hude rane? Da, prvič sem te posetil v hudi zimi. Mehka snežna odeja te je takrat pokrivala in ti si ležal na svoji slavni višini, težko snivajoč, kot junak s prestreljenimi pljuči, da ti junak naš slavni Beograd. A danes, ej da, okreval si že precej. Urni so tvoji sinovi in hčere v delu za tvoj blagor.

Iskramo se ob 11. uri v beogradskem pristanišču. Malo je Beogradčanov in še ti gledajo osuplo in nemo vprašajoče na nas. Brzo smo postavljeni v četverostope in sicer mešano Srb, Hrvat in Slovenec, ne glede na društva in župe. Glasbe zasvirajo in že se vspenjamo mimo utrdbe kalinegdanskih, v preslavno stolico potomcev Črnega Jurija. Beogradčani odpirajo okna, tu in tam so že največje naglice dobili nekaj cvetja in sipljejo ga na nas.

Iz stranskih ulic hite nam naproti in skoro je sredina mesta polna krepkih, ponosnih in vzhičenih beogradskih junakov in junakinj.

Med ministrstvom in kraljevim dvorcem se ustavimo. Slovenski Sokoli zagledali so za nekim oknom ministrstva našega dr. Korošca, veselo ga pozdravijo, on pokima in izgine. Nismo ga videli več. Žal nam je bilo, posebno bratom iz nekdanje Štajerske, da vsem žal radi tega, ker je vendar naš in mož zaslužen za ves naš rod. Pozdravil nas pa je minister za nauk dr. Davidovič in predbaci-